

La població d'eriçons marins és més reduïda dins de les Medes que a fora

La Universitat de Barcelona constata que la xarxa tròfica segueix recuperant-se a la reserva

L'ESTARTIT | CARLES TORRAMADÉ

Bernat Hereu, professor del Departament d'Ecologia de la Universitat de Barcelona, porta més de 20 anys estudiant els eriçons marins de la reserva de les Illes Medes (entre d'altres projectes), cosa que li ha permès comprovar com la població d'aquests equinoïdeus (concretament, de les espècies *Paracentrotus lividus* i *Arbacia lixula*) és més reduïda en l'àrea protegida que fora d'ella (comparat amb la costa del Montgrí). Una diferència que Hereu atribueix, possiblement, al fet que a les Medes hi ha un nombre més elevat de depredadors (com sards i orades) que fora de la reserva. El professor de la UB també ha precisat que l'estudi de les garotes durant una sèrie temporal tan llarga, i que ha publicat com a primer autor a la revista PLoS ONE, és important de cara a la gestió de reserves marines ja que, per exemple, mostra que la recuperació de peixos és ràpida, però no tant la de la cadena tròfica.

En aquest sentit, Hereu ha assegurat que, des que el 1983 es va prohibir la pesca a les Medes, han detectat aquest increment de peixos i també la recuperació de la xarxa tròfica, si bé considera que 29 anys després de la prohibició, encara no ha arribat al punt culminant atès que el seu desenvolupament és més lent: "No s'ha aconseguit encara el nivell, però hi tendeix. El problema del Mediterrani és que s'ha pescat durant 2.000 anys, per tant, no sabem com seria un ecosistema en el qual no s'hi ha pescat mai".

I dins d'aquesta cadena tròfica, Hereu ha detallat que les garotes hi tenen un paper important ja que s'hi troben al mig -"són claus en els ecosistemes"-: entre els depredadors i les algues, de les quals s'alimenten. Així, una sobrepoblació de garotes (possiblement donada per l'escassetat de peix, com passa fora de la reserva) pot provocar una forta regressió del sistema algal, cosa que no interessa ja que les algues són "com un bosc que serveix de refugi de peixos alevins i molts invertebrats". De fet, Hereu ha concretat que a la costa del Montgrí es pot comprovar com una important densitat de garotes provoca blancalls a les roques i al fons (zones pelades i sense algues). Hereu també ha explicat que amb el temporal de Sant Esteve del 2008, el 80% de les garotes adultes dels fons rocosos van desaparèixer i encara està en el camí de recuperació. El professor de la Universitat de Barcelona ha concretat que fan el seguiment de les garotes després d'aquest fet, però sí que han detectat que hi ha més mortalitat d'eriçons petits. També apunta que la recuperació de les poblacions després del temporal "ha estat molt més ràpida fora de la reserva".

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2012/05/27/poblacio-derions-marins-reduida-medes-fora/564214.html?utm_source=rss